

ми коя е причината на твоѣтъ злочестинѣ? — Единъ чужденецъ, единъ Англичанинъ, единъ Лордъ, Янке. — Лордъ ли? И какво сношеніе между тебе и Лорда? — Видѣхъ го единъ день на единъ балъ; забѣлѣжи, една мома романтическа на моѣхъ порѣ, да види единъ чужденецъ съ хладенъ и строгъ въравъ, да кади прѣдъ нежъ най благовоннытъ ароматы на любовтъ и на обожаваньето! — Е, послѣ? — Послѣ, чистото ми и горещо сърдце не ся забави да отговори на чувствата му, и слѣпа и глуха на родителскытъ свѣты, не окъснѣхъ да стигна до тамъ, до дѣто води теченіето на чистытъ и легковѣрны сърдца. — Горкана си! — И това ли само! — А какво еще друго? — Ахъ! сърдцето ми ся къса, кръвта ми клока и бучи въ жилытъ ми. Человѣкътъ който толкози поласка цѣлосттъ на чистытъ чувства и на нѣжнѣй ми върсть.....

И младата жена не можѣ да доискара фразытъ си; устнытъ ѣ приближнѣхъ, и неврическо раздраженіе обзе цѣлытъ ѣ организмъ.

— Какво! и що ти стори най-послѣ, клета Магдалинке, този челоуѣкъ? — Той мя лѣстѣлъ! — Лѣстѣлъ ли тя? — Ахъ! така, лѣстѣлъ мя той! — Окаянникътъ! — И азъ прѣдадохъ нему, добра моя Янке, нему прѣдадохъ, бѣдуще, честь, сърдце, милость, прѣданность! Обожавахъ го, обоготворявахъ го и, за хатѣрътъ на любовыѣхъ му, за мене си не щѣхъ да знаѣхъ какво ще бѣдѣ и какво ще станѣ. И самото онова най-милото, което можаше до нѣйдѣ да мя направи честита на този свѣтъ. . . — Кое най мило? — трѣба да ти истѣлкувамъ всичко; азъ съмъ и майка отъ нѣколко врѣме на самъ, добра моя Янке! — Майка ли? — Ей, майка, но какъ ти ся чини, че и дѣтето ми е примене? — Ами, умрѣ ли? — Горкана! живо е. . . — Е, ами що друго? — Друго? — Другото е, че като е живо, само азъ съмъ лишена отъ него, само азъ нито го виждамъ